

סמל אדגה סמאי וורקנד שמעון

7412106

בן טגאי ואסיאס

נולד ב- כ"ז בכסלו תשמ"ו 10.12.1985

התגייס לצה"ל ב- 5.1.2005

שרת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)

נפל ב- א' באב תשס"ו 26.7.2006

בעת פעילות קרבית.

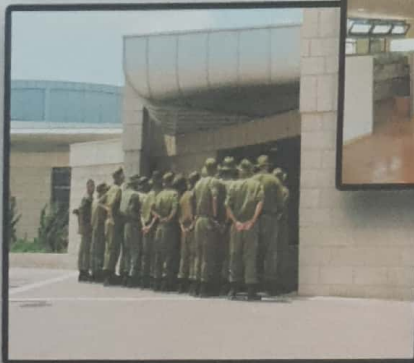
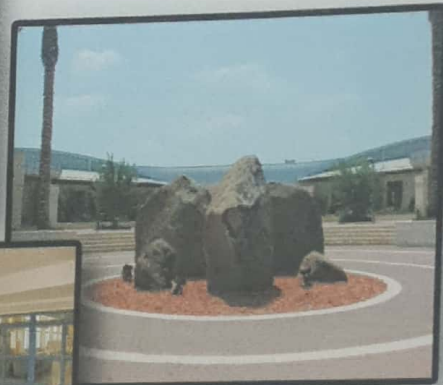

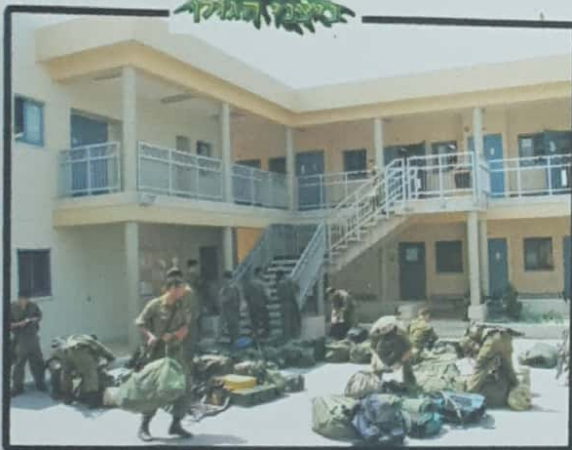
שמעון אדגה

בן לאסיאס וטגאי, נולד ב- 10.12.85 כ"ז בכסלו התשמ"ו.
נולד באתיופיה, עלה לארץ כשהוא בן 5, בתאריך ה-23.03.90
התגייס לצה"ל ב-05.01.05, והתבשר כי בגלל בעיה בריאותית לא
יוכל לשמש כלוחם. הוא נשלח לשרת כגזבניק, אבל לא ויתר על
החלום ובמשך שבועות נלחם במנגנוני הצבא. נחוש בעקבות אחיו
הבוגרים, ששירתו אף הם ביחידות קרביות בצה"ל, זכה שמעון
במבוקשו, המאבק נשא פירות, והוא הועבר לגולני. "הוא היה
הבן אדם הכי מאושר בעולם" אמר חברו.
ביום רביעי ה-26.07.06, א' באב התשס"ו, נעו שמעון וחבריו
לצוות אל תוך בינת ג'ביל, כשלפתע נפתחה עליהם אש משמונה
מוקדים שונים, ובקרב שהתפתח נהרג שמעון.
הובא למנוחות עולמים ב-28.07.06 בחלקה הצבאית בבית
העלמין בקרית גת.
שמעון הותיר אחריו הורים, אסיאס וטגאי, ושישה אחים.

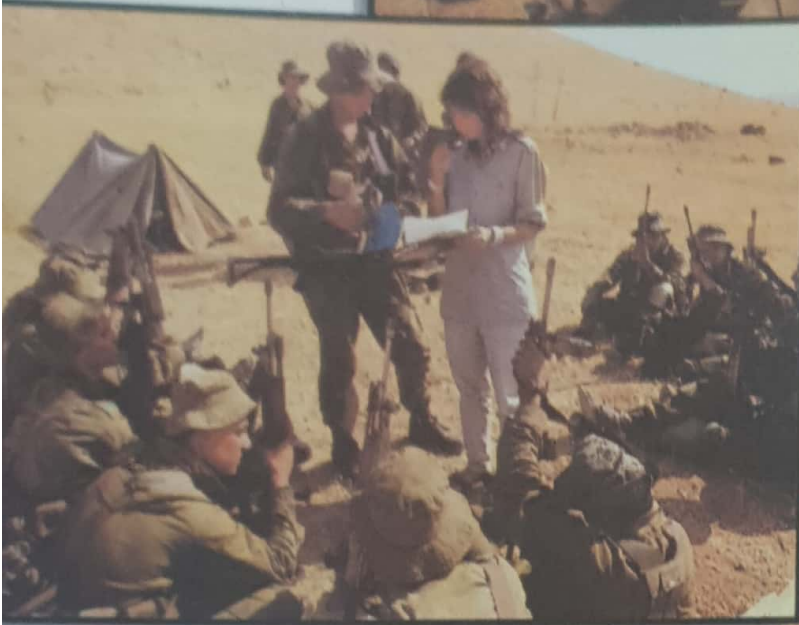
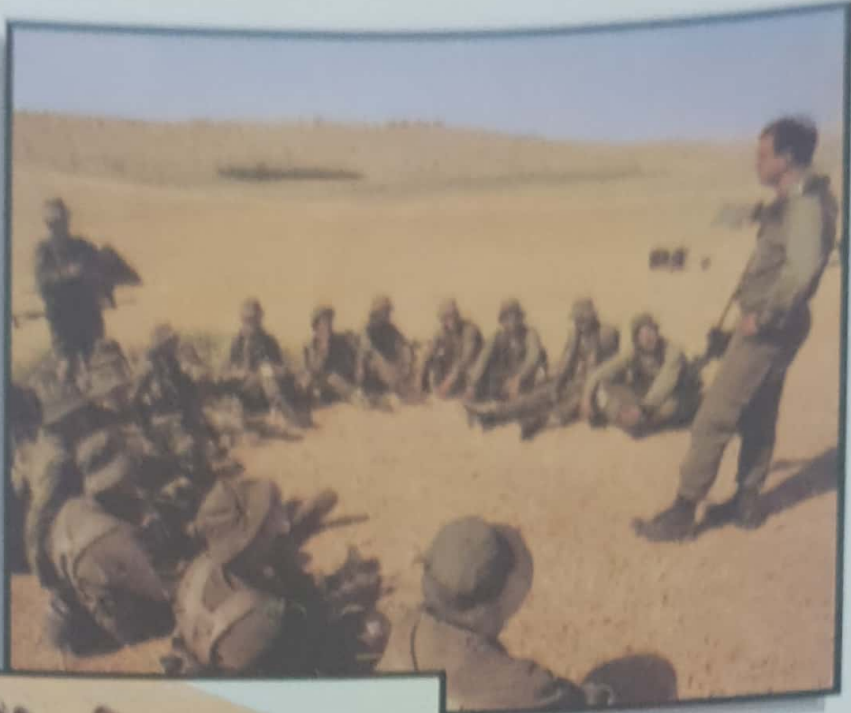
יהי זכרו ברוך.

בסיס אימונים חטיבת

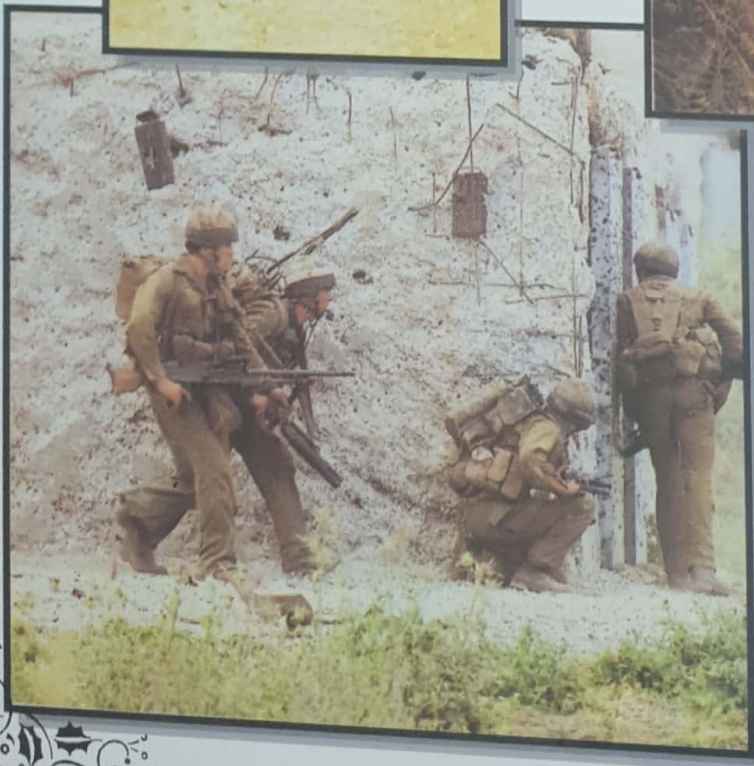

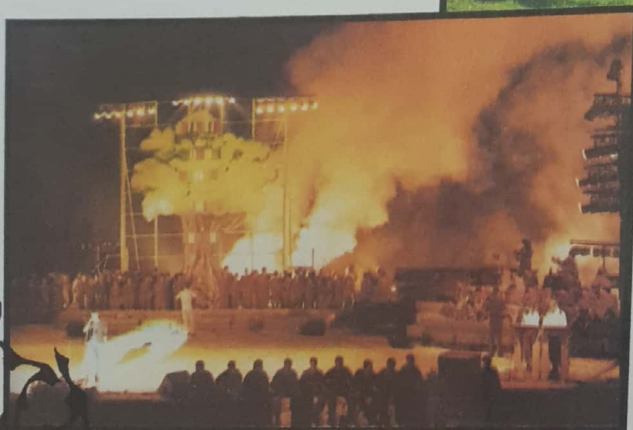
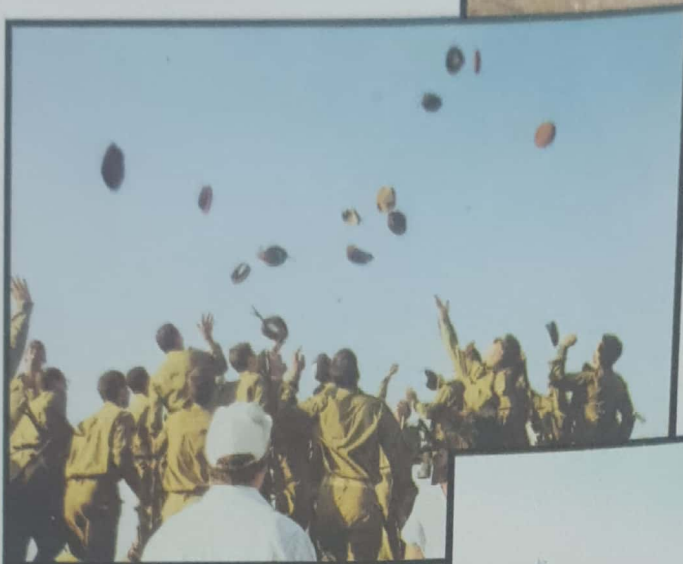
בא"ח 1 - שלב א' - טירונות

אימוני סוף מסלול

טקס סיום מסלול

הרקע ללחימה

משבר ישראל-לבנון 2006 הוא מצב מלחמה מתמשך בלבנון ובצפון ישראל. המשבר כולל התקפות של החיזבאללה על צה"ל ועל ישובים בישראל, ושל צבא הגנה לישראל על החיזבאללה, על ישובים בלבנון, ועל מטרות תשתית בלבנון.

המשבר החל ב-12 ביולי בפעולת חיזבאללה שכללה התקפה על סויר של צה"ל בתוך גבולה של ישראל, חטיפת שניים מהחיילים בסויר והריגת שלושה, תוך כדי פעולת הסחה של שיגור רקטות לכל אזור הצפון. על פי החיזבאללה, העילה למבצע היה שחרור אסירים פלסטינים ולבנונים הנמצאים בישראל. בעקבות החטיפה צה"ל פתח ב-13 ביולי ב"**מבצע שכר הולם**" (לאחר מכן שונה שמו ל"**מבצע שינוי כיוון**") כנגד החיזבאללה בלבנון והמשבר התפתח להתקפה כוללת של ישראל על יעדים בכלל שטח לבנון ומנגד ירי מסיבי של החיזבאללה על כל צפון ישראל.

בשלבים הראשונים של המבצע עיקר ההתקפה הישראלית התרחשה דרך הפצצות של חיל האוויר והפגזות ארטילריה מהים והיבשה - חיל האוויר ביצע אלפי גיחות הפצצה והשמיד אלפי מטרות. ברם, ככל שהתמשכה הלחימה גדל היקף הפעילות הקרקעית של כוחות רגלים, שריון והנדסה קרבית בדרום לבנון וכפריה. בקרבות העזים שהתפתחו שם נהרגו עשרות חיילי צה"ל ולדברי צה"ל כמאות מחבלי חיזבאללה. חלק מהכפרים, ששימשו כמעוזים ומחסני נשק של החיזבאללה, חרבו בעקבות הלחימה. במהלך הלחימה השמידו ותפסו חיילי צה"ל כמות רבה של אמצעי לחימה ובהם רקטות, טילי נ"ט, רובים, תחמושת ומשגרי רקטות ניידים. המבצע מחולק לארבעה שלבים -

שלב א'- פתיחה: 12 ביולי- תקיפת פתע של חיזבאללה. ישראל עדיין מגבשת את תגובתה.

שלב ב'- בליץ אווירי: 13-18 ביולי-

תקיפה אווירית מסיבית של ישראל בניסיון הכרעה ללא כוחות קרקעיים. מנגד - מטחי רקטות על יישובי הצפון ועד חיפה.

שלב ג'- תחילת יוזמה קרקעית: 19-31 ביולי-

פשיטות קרקעיות מוגבלות של ישראל: קרבות קשים במרון א-ראס ובינת ג'ביל מנגד - המשך מטחי הרקטות. תחילת גיבוש תפיסה בינלאומית כיצד לסיים את הסכסוך באמצעות כוח בי"ל.

שלב ד' - הסלמה והרחבה: 1 באוגוסט ואילך-

הצטרפות כוחות מילואים של ישראל לפשיטות בלבנון. השתלטות קרקעית נרחבת של ישראל על דרום לבנון, ומבצעים מיוחדים. מנגד - החמרה והרחבה במטחי הרקטות על ישראל. האצת המגעים הבינלאומיים לסיום הסכסוך.

במהלך המבצע, הפגיו צה"ל דרך הים, האוויר והיבשה מטרות הקשורות לארגון החיזבאללה ותשתיות לבנוניות, והביא מאות אלפי תושבים בדרום לבנון לנטוש את כפריהם בעקבות אזהרות שפירסם ולנוק כלכלי לתשתיות אזרחיות שנאמד במיליארדי דולרים. במהלך ההפגזות הכבדות על כפרי וערי לבנון על ידי צה"ל נהרגו לדברי ממשלת לבנון מאות לבנונים. במקביל, ירה חיזבאללה על ערים ויישובים בצפונה של ישראל אלפי רקטות, שחלקן גרם להרג של עשרות אזרחים ועוד מספר חיילי מילואים, ולפגיעה באלפי אזרחים אחרים. כתוצאה מכך, רבים עזבו את יישובי הצפון והוכרו מצב מיוחד בעורף בצפונה של ישראל, לרבות חיפה.

הכלכלה והתיירות בשתי המדינות ספגו מכה קשה. בשתי המדינות, המבצע רק הקשיח את העמדות וחזק את התומכים בלחימה. בישראל זכה המבצע בסקרים לכ-80-90 אחוזי אהדה בקרב הציבור, ובלבנון ישנה תמיכה של כ-70 אחוז מהציבור לפעולת חטיפת החיילים של החיזבאללה כאמצעי לשחרור אסירים לבנונים מהכלא הישראלי. אם בתחילת המבצע, היו בלבנון הסתייגות ממעשי חיזבאללה, בעיקר בקרב הדרוזים (ואליד ג'ומבלט) והנוצרים, בהמשך הפך חיזבאללה לגוף לגיטימי יותר, שבשיאו הודה פואד סניורה, ראש ממשלת לבנון, ללוחמי חיזבאללה, על "תרומתם ללבנון".

המשבר התנהל במקביל למבצע גשמי קיץ שערך צה"ל ברצועת עזה שנועד להילחם ברקטות הקסאם ולשחרר את החטוף גלעד שליט.

אזור הלחימה בלבנון

לוחמי גולני בתוך בית בלבנון:

הקרב על בינת ג'ביל - עדות מלוחמי גדוד 51

הקרב בבינת ג'ביל - בוודאי הקרב הקשה והמפורסם ביותר של מלחמת לבנון השנייה - היה קרב של חיילים לוחמים פשוטים מחטיבת גולני - חלקם הוגדרו כבעייתיים משמעתית, חלקם עם בעיות ת"ש - שנפלו באחת למבחן האש הקשה ביותר. שש שעות בלי מפקדים, בלי חיפוי אווירי, בלי סיוע, בשטח נחות מבחינה טופוגרפית. עשרה מתוכם - מספר שיא לקרב אחד - מועמדים לקבלת אותות ועיטורים.

הם בכלל התחילו בדרום, רודפים אחרי חמאסניקים במסגרת "גשמי קיץ", מבצע שהנפיק צה"ל בעקבות חטיפתו של גלעד שליט. אבל זה, במבט לאחור, היה משחק ילדים לעומת מה שיבוא.

חטיבת גולני הגיעה לבינת ג'ביל במבצע שזכה לכינוי "קורי הפלדה" - תגובה לנאום "קורי העכביש" שנשא מזכ"ל חיזבאללה השייח' חסן נסראללה. ב-24 ביולי 2006 נכנסו ארבעת גדודי החטיבה לפאתיה המזרחיים של בינת ג'ביל. גדוד 51 התפצל לשניים: המג"ד, סגן אלוף יניב עשור, הוביל חלק מהכוח, וסגנו רב סרן רועי קליין, הוביל את חיילי פלוגה ג', שהשתלטה על שני בתים צמודים. ביומיים הראשונים, בחסות הפצצות של חיל האוויר, חשו הלוחמים ביטחון. "ראינו איך הבתים מתפוצצים, כמו בסרטים", נזכר סמ"ר ולד קזצ'קוב. "אתה מרגיש את העוצמה. תחושה של וואלה, יש צבא. אתה מרגיש שיש איתך מישהו. כל שלוש או ארבע שניות - בום, בום, עוד בתים התפוצצו. זה נותן הרגשה של כוח אדיר, מיד אנחנו הולכים לעשות להם. צחקנו הרבה ביומיים האלה".

כבר ביום הראשון בלבנון רשמו לוחמי הכוח הצלחה כשעומר, אחד מלוחמי מחלקת הפטרול, הרג מחבל שעבר במקום. "ישבנו על אדן החלון", נזכר ערן החובש. "אכלנו לחמניות. פתאום עומר אמר לי: "אני רואה מחבל" אמרתי לו: אז תירה בו. הוא הרים את הרובה, ככה עם הלחמנייה בפה, והוריד אותו בכדור אחד". לתוך העין, מוסיף ולד.

בלילה הלכו הלוחמים להביא את גופת המחבל. "היו עליו המון אמצעי לחימה", נזכר יוני רוט, צוער בבית הספר לקצינים. "מטען כלימגור, מחסניות, שכפ"צ, חומרי תבלה". שולד נגע בגופת המחבל, נדלק פתאום מכשיר הקשר שהיה על גופו. "זה היה מפחיד", נזכר ערן אליהו. "היינו בטוחים שזהו, עשו לנו מארב ותוך שנייה אכלנו אותה. כל הדרך, כשנשאנו את הגופה שלו, המשכנו לשמוע ממכשיר הקשר שלו צעקות בערבית".

לאחר יומיים התבשרו הלוחמים כי הם יוצאים מלבנון. "בשעה שמונה בערב כבר אמרו לנו: 'אתם חוזרים הערב למחזור ערן. יישר כולם קיפלו את הדברים, אמל"ח שלהם שמצאנו בבתים שנכנסו אליהם, גם את גופת המחבל הכנו, וזהו. זה היה בערך בשעה תשע או עשר, ומאז ישבנו, חיכינו, חיכינו. בערך בשעה שלוש לפנות בוקר אמרו לנו: 'במקום לחזור אתם נכנסים פנימה'. אתה מביין? הכל היה כזה מצוקמק".

בשעה שלוש לפנות בוקר החלה הפלוגה, על שלוש מחלקותיה - חוד, תבלה ופטרול - להעמיק אל תוך העיירה בינת ג'ביל. "הלכנו בטור ארוך מאוד, עם מרווחים גדולים בין אחד לשני", מתאר רוט. "אנשים סתבו משקלים מטורפים. מים, קשר, תחמושת".

לפני אור ראשון נתן מפקד הכוח חכימה את הפקודה להשתלט על שלושה בתים סמוכים בעיירה, ליד חומה. כל מחלקה קיבלה משימה להשתלט על בית אחר. מחלקת התבלה נכנסה לבית הצפוני בקו הבתים ועשתה זאת בקלות יחסית. למחלקת הפטרול זה לקח קצת יותר זמן, אבל לבסוף הצליחו הלוחמים לפרוץ פנימה ולהשתלט על הבית השני. המחלקה השלישית, שניסתה לפרוץ לבית הקרוב יותר לחומה, נתקלה בדלת מפלדה. מפקד המחלקה, סגן עמיחי מרחביה, ניסה לפרוץ את הדלת יחד עם סגן מפקד הפלוגה סגן אלכס שוורצמן והסמ"ד הדלת לא נכנעה. גם ירי בבריחי המנועולים לא עזר. "לאט לאט חיזבאללה התחילו לזהות אותם, ומה גם שנכנסנו לדמדומים ואפשר היה לראות אותנו בלי אמצעי ראיית לילה. גם הרעש שהמחלקה עשתה שם הביא לזה שכנראה הם נחשפו". אומר המ"פ סרן אלון חכימה.

קליין קרא לאביתר דהאן, המטוליסט של המחלקה. שורצמן ריענן את זיכרונו איך יורים, אבל גם הרימון לא עזר. קליין ושורצמן המשיכו בניסיונות הפריצה לבית. הם לקחו לבנת חבלה מהכוח של המ"פ וניסו לפרוץ את הדרת. "בשלב הזה אף אחד עדיין לא התרגש יותר מדי. הם חשבו שזה מחבל אחד, שני מחבלים, יחרגו אותם ונצא משם", אומר חכימה. "אף אחד לא ציפה לסדר גודל כזה של כוח, שאנחנו ניכנס שם ללחימה מול 60 מחבלים.

בינתיים החלו המחבלים לזרוק רימונים לתוך החצר. מרחביה וקליין פקדו על המחלקה לשכב, להשיב אש, לזרוק רימונים לצד השני. המפקדים הבינו שמוכרחים לשתק את מקורות הירי שמעבר לחומה. המחלך הצבאי המתבקש היה איגוף דרך מטע הזיתים. ראשון שלח קליין למשימה את מרחביה, מפקד מחלקת החוד, אותו הכיר גם מהיישוב שבו התגוררו שניהם, עלי.

מרחביה יצא עם עוד שלושה חיילים בריצה לכיוון המורדות הדרומיים של המטע ולאורך החומה. להפתעתם הם נתקלו בחומה נוספת, גבוהה, שאותה לא יכלו לעבור. חיזבאללה ניצלו את ההזדמנות ופגעו בכל הכוח. "מרחביה דיווח בקשר: "יוצאים להסתערות". משחזר חכימה. "הכוח הסתער, נתקל בחומה, וחסף רימונים וצורות. כל הכוח נפגע. מרחביה הספיק לעלות בקשר: "קודקוד נפגעת, זקוק לחילוץ". קליין אירגן חוליה עם חובש, וביצע בדיוק את אותו איגוף שביצע מרחביה. הוא לא ידע מה יש מעליו, הוא לא ידע שגם הוא הולך להיתקל בחומה הגבוהה וליפול בדיוק לאותו מארב. קליין הגיע, כרע ברך לפני מרחביה הפצוע. האש שוב הפכה הרבה יותר חזקה, כי הכוח ספג אש גם מכל הבתים מסביב – ז"א כמעט 270 מעלות של אש. והכול התרכז למטע שמתחת לחומה, שהוא מאוד פתוח. המחבלים זרקו רימונים מקרוב וירו ירי צלפים מרחוק, וגם ירי פשוט הרימו את הידיים מעל לחומה וריססו כלפי מטה, לכיוון הלוחמים שלנו שהיו מתחתיהם, במטע. למרות האש הכבדה שנורתה לעברם, כשהגיע קליין לחבריו הפצועים הוא החל מיד לטפל בהם. "כשקליין הגיע, הדבר הראשון שהיה לו בראש זה להעיף את מרחביה על אלונקה. הוא נמצא במצב כריעה, הוא מצליח להשכיב את מרחביה כבר חצי גוף על אלונקה, הוא כבר פתח לו את החולצה, ואז אני הגעתי", נזכר חכימה. "בשלב הזה נפל עוד רימון בחצרי".

שמעון אדגה, שיצא יחד עם קליין לפעולת החילוץ, דיווח בקשר על הרימון שנפל בסמוך אליהם: "קליין קפץ על הרימון". בקשר שמעו את קליין מחרחר, מדווח שנפצע, ממלמל בקול מרוסק עד שנעלם מהקשר. שורצמן, סגן מפקד הפלוגה שהצליח בעזרת לבנת החבלה לפרוץ את דלת הבית ולאפשר ללוחמים לתפוס בתוכו מחסה, הבין שחבריו בצרה ונכנס גם הוא לתוך המטע בניסיון לחלצם, אלא שאש המחבלים פגעה גם בו. "אלכס לא הספיק להגיע עד קליין. הוא נפצע ברגליים, בדיוק באמצע הדרך אליו, אומר ולד.

"אלכס צעק בקשר: כל הכוח פרחים (פצועים), כולם שוכבים, תבואו לעזור" נזכר חכימה, שכבר היה בדרך למטע. "גם עידן, הקשר של אלכס, דיווח: 'כולם מתים, כולם פצועים, תבואו לעזור', מוסיף החובש ערן. חכימה מפקד הפלוגה שמע את הדיווחים הקשים בקשר ומיהר אף הוא לצאת לחילוץ. חכימה החליט לנסות ולאגף מכיוון אחר. "הבנתי פחות או יותר מה קורה פה. אמרתי לכו: "פשוט תרוצו אחרי, אין לי זמן להסביר לכם מה קורה. כשנגיע אני אגיד לכם מה עושים". מעוז המ"מ רץ אחרי, פשוט רצנו בטור. כשאנחנו מגיעים לאזור הקרב, נפתחה עלינו אש תופת מאחד הבתים. לא היה לנו מחסה, פשוט נשכנו על הכביש, על הגב, וירינו לכיוון הבית. ירו עלינו המון, המון. בנס אף אחד לא נפגע. שמשוני, הקשר שלי, ירה כמה מטולים, פגע, לא פגע, זה לא עשה יותר מדי נזק. אמרתי למעוז המ"מ שיירה את טיל הלאו שלו. הוא ירה את הלאו לבית ופירק אותו. נהיה שקט. הפסיקו לירות עלינו. המשכנו לרוץ".

סרן איתמר כץ, מפקד פלוגה ביחידת אגוז שהיה בחופשה פרוץ המלחמה וביקש להצטרף כלוחם מן המניין לאחד הכוחות, חיפה על חכימה. "מעוז ואני רצנו וזיהינו את הכוח שנפגע", הוא מספר. "ביקשתי מאלכס שייתן צעקה כדי שאני אבין איפה בדיוק הוא נמצא וארוץ ישר אליו. הבנתי שאני עולה לשדה מלא אש. אלכס צעק לי, שמעתי אותו ורצתי אליו. ראיתי שהוא בסדר, פצוע רק ברגליים. זיהינו גם את קליין, את שמעון אדגה ואת מרחביה, שלושתם ככה, כבר הבנתי ששלושתם, אין לי יותר מדי מה להתעסק איתם. קליין היה במצב מאוד קשה".

בשלב הזה תבינו חכימה, כך ומעוז את גודל התסבוכת אליה נקלעו חבריהם לגדוד. "התחלנו להבין מה קורה, חבנו שיש חומה ושיש המון מחבלים שיורים וזורקים רימונים מצידה השני, ושפשוט אסור לנו להיות שם בשטח", מסביר חכימה. כשחכימה הגיע הוא גילה את המאגיסט, סמ"ר שירן אמסילי, מטפל בחברו הפצוע גייגי ששכב על החומה וצעק מכאבים. אמרתי לשירן "עזוב את גייגי עכשיו, קדימה, תעלה עם המאג על החומה ותתחיל לרסס לצד השני בלי סוף. פשוט תתחיל לירות, שירגישו שאנחנו נכנסים לעניינים".

בדיוק אז הושלך מטר רימונים נוסף לעבר הכוח. חכימה נשכב על גייגי וספג מספר רסיסים ברגל. תוך כדי כך חספיק להשליך בעצמו מספר רימונים לצד השני. חכימה ורוט, צוער שעוב את קורס הקצינים כדי להצטרף לחבריו בלחימה, החלו לחשוב את גייגי הפצוע. הוא היה היחיד שצעק, והיה נראה לי קריטי שהוא הראשון שאני צריך להוציא משם", מסביר חכימה, שבמהלך ניסיון החילוץ חטף בעצמו שני כדורים ברגל ורסיסי רימון הלוחמים הבינו שהם למעשה לבד, לאחר שכל מפקדיהם נהרגו או נפצעו. סמ"ר אביחי יעקב, למשל, נכנס שש פעמים לתוך שטח ההשמדה שיצר חיובאללה בתוך מטע הויתים, כדי לחלץ מפקדים וחברים ששכבו שם, פצועים והרוגים. עכשיו הוא מועמד לעיטור העוז. ישראל בן לולו נכנס יחד איתו שלוש פעמים, אבל לא מועמד לצל"ש. "הייתה לי תחושה שאני לא יוצא משם בחיים", אומר יעקב. אני זוכר שקיבלתי כמה רסיסים, זוכר את היד שלי, שכאבה לי בטירוף, ובכל זאת נכנסתי. ערן החובש שאל אם אני רוצה לצאת, אבל הבנתי שהחברים שלי פצועים יותר קשה. אמרתי לו: אני נשאר פה עד הסוף. אתה מבין? כשאתה יודע שבפנים שוכבים החברים שלך, אז יאללה, נכנסים, לא אכפת לי מכלום, העיקר להוציא את החברים.

ראיתי את עומר ניב ואת החובש יאיר שוכבים מאחור ליד עץ, הגעתי אליהם ואמרתי להם: "תנו לי אש, אני נכנס שוב". ראיתי את סמ"ר ישראל בן לולו לידי, תפסתי אותו, ואמרתי לו: "ישראל אני ואתה נכנסים. ראיתי את שירן שוכב שם עם המאג ונותן אש. אמרתי לו: שירן אתה בסדר! כן אני בסדר גמור אמרתי לו: טוב, תמשיך לירות. בקושי נשארה לו תחמושת. הוא מדלג, נשכב, נותן לי אש (לחיפוי). זרקתי רימון עשן, ואני ובן לולו נכנסנו למטע. נשכבנו ליד החומה. ממש צמוד לחומה. באותו זמן אני מבין שיש רק הרוגים בתוך המטע. המג"ד עלה מולי בקשר ושאל: מה אתה רואה? אמרתי לו: אני רואה חמישה הרוגים. הוא אמר לי: אין אף פצוע? אמרתי לו: לא שאני רואה. אמר לי: טוב, תצא משם. אמרתי לו: יורים עליי אין לי אף יעקב ובן לולו חשו אבודים. ניסינו להוציא את הראש, ופשוט ירו עלינו כדורים. זרקו עלינו רימונים. נתקענו בלי תחמושת. שאלתי את בן לולו: ישראל יש לך רימונים? משהו? הוא ענה לי: לא שום דבר. בעצם אין לנו תחמושת, אין לנו כלום. נתתי פקודה פקודה לבן לולו: מתחילים לזחול. זחלנו בעצם על הגופות, התחלנו להוציא מהן תחמושת. באותו הזמן, זה נראה מאוד קשה. הייתי צריך פשוט לצרוח עליו שיוציא את התחמושת מהגופות. מצאנו כמה רימונים, הוצאנו מחסניות, התחלנו לזרוק רימונים לכיוון השני. רציתי לחלץ, אבל לא היה לנו עוד רימון עשן. עליתי בקשר: "תן לי חיפוי חזק, תן לי אש. אני יוצא מפה. הם התחילו לתת אש מטורפת לכיוון ואמרתי לישראל: "ישראל יאללה יוצאים מפה". תבין את הסיטואציה: אנחנו שוכבים, באים לצאת, יורים עלינו. אתה ממש רואה כדורים לידך, אתה מרגיש את החול עף לך לתוך העיניים מהכדורים. ישראל אמר לי: לא, אני לא אז מפה. תפסתי אותו, אמרתי לו: "תתחיל לרוץ, אני אחריך". הוא התחיל לרוץ, ואני אחרי, עד שהגענו לחומה. רצנו לכיוון הבית של הפטרול כדי להתחמש שוב. התחלתי לצרוח להם: "תביאו לי תחמושת, כמה שיותר". שובי (המ"מ) אמר לי: אתה תישאר פה. תפסתי אותו, אמרתי לו: "אין מצב שאני נשאר פה, יש עוד גופות בשטח, חייבים להוציא אותן".

יעקב אסף במהירות תחמושת מכל הבא ליד ורץ בחזרה לתוך האש. הגעתי לאלכס שוורצמן, ראיתי אותו שוכב עם כדור ברגל, הוא מספר. אמרתי לו: "אלכס, אני מוציא אותך מפה". הוא אמר לי: תוציא אותי. אמרתי לו: "תעזור לי אני לבד. הוא עזר לי עם הרגל השנייה, בזמן שאני סוחב אותו. הסתובבתי לשנייה אחת אחורה, לצעוק למישהו שיבוא לעזור לי כי קשה לסחוב אותו לבד, ובדיוק אז הוא קיבל שני כדורים בבטן. ככה, בזמן שאני סוחב אותו. הוא הסתכל עליי, עצם את העיניים. קפצתי עליו, ניסיתי להנשים אותו, לתת לו סטירות, עד שהבנתי שבעצם הוא נהרג". בחיפוי של המאגיסט שירן אמסילי, שירה ללא הרף לכל הכיוונים והרג לפחות ארבעה מחבלים, המשיכו יעקב, רוט, כץ, בן לולו וחבריהם לנסות לחלץ את חבריהם מהמטע ולהכניסם לאחד הבתים שעליו השתלטו הלוחמים.

"לראות את כל הפצועים שנשפך מהם דם ואת כל ההרוגים אחד על השני – זה היה הקטע הכי קשה", אומר סמ"ר משה נחום. חבר שלנו עידן כהן שהוא בן מחזור שלי שרד איזה שש שעות, הוא נפטר ב-11 וחצי בבוקר. אתה רואה אותו הולך למות, ופשוט לא יודע מה לעשות. ואז פתאום הוא תופס לך את היד ואומר לך: "אני אוהב אותך, ולא יכולתי עם זה".

הלוחמים שעדיין הצליחו לתפקד רצו הלוך ושוב, תוך חילופי אש, בין המטע לבית, מנסים לחלץ הרוגים ופצועים. סרן איתמר כץ תפס את הפיקוד. יצאנו החוצה, התחלנו לגרור פצועים, נזכר ולד. הכל שם היה מלא דם, כל הסמטה הזאת. ואז פתאום כץ קורא לי, תופס אותי ואומר: ולד אתה מקשיב? אנחנו במצב חרבנה, אבל אנחנו יוצאים מזה. אתה מאמין לי? ככה, במילים האלה. אני צריך אותך עכשיו, קח איתך כמה אנשים, תעלה לקומה השנייה, תתחילו לירות בכיוון הנגד.

עליתי לקומה השנייה, שברתי חלון והתחלתי לירות. צעקנו לאביחי ולחיילים שהיו איתו שיתחילו לצאת, כי הם שכבו במטע ולא יכלו לזוז. כל הזמן ירו עליהם. אני ומשה העברנו שם אנשים בין החלונות, שיתחילו לירות ולחפות גם הם. זו הייתה דרך להוציא אנשים מהשוק שהם נכנסו אליו.

במה זה בא לידי ביטוי?

ולד: כל פעם, כמו בסבב, מישחו אחר היה נכנס לאיזה טריטור או משחו, או איזה חתקף כזה של רעד. ישר באנו, חבריה שיחסית היו בסדר, תפסנו אותו, שפכנו עליו מים, כמה סטירות, הכנסנו אותו לחלון, תתחיל לירות. זו הייתה השיטה שלנו.

משה נחום: נכנסנו למצב של ייאוש כזה, שלא אכפת לנו מכלום, עזבו אותנו. אביחי יעקב: אתה משלים עם המוות. זה מה שהיה. היו שם אנשים שבורים, נשענו על הקיר, שלושה שלא זו התחילו לבכות. ואתה בא, מביא להם מים, נותן להם לשנות, שוטף להם את הפנים, אומר להם: אל תדאגו, אנחנו יוצאים מפה, נסו לתת אש, נסו להיות עסוקים. גם היו קטעים שאפילו התחלנו לצחוק. סתם, כאילו, העיקר להרגיש את התחושה שאתה חולך לצאת מפה.

ולד: נתנו שם המון המון סטירות, והכנסנו אותם לחלונות כדי שיירו ויחזרו לתפקד. ההרגשה הייתה שאני רוצה שהאדמה תיפתח ותבלע אותי.

אביחי: זו הייתה התחושה. רצית להיפצע, או למות. אני זוכר שעליתי למעלה, באתי לברז, שטפתי פנים והתחלתי להקיא את הנשמה שלי. שטפתי את הפנים שלי עוד פעם, אמרתי לעצמי: אביחי, אסור לך להישבר. אין מצב. ואז עוד פעם התחתי לעבור בין העמדות ולעודד אנשים, כל פעם עמדה אחרת, כי וואלה אין מה לעשות, בסופו של דבר מה שנשאר זה רק אתה וחברים שלך. אנחנו יוצאים כולם ביחד, וכל מי שבחיים מוציאים את הגופות ומחזירים אותן להורים.

בזו אחר זו חולצו גופותיהם של רועי קליין ושל אסף נמר, והלוחמים בבית החלו לאבד את סבלנותם בהמתנה לחילוץ. הרגשתי כבר חוסר אמונה טוטאלי. כאילו שאין כבר מה לעשות, אומר ולד. בקשר דיברו כאילו באים לעזור, אבל מבחינתי אנחנו יורים פה כבר כמה שעות ואף אחד לא מגיע. אני ועומר התחלנו לצעוק. עומר צעק: אם אנחנו יוצאים מפה, אנחנו משתחררים, משתחררים. כך כל הזמן הרגיע אותנו: "אל תדאגו, מסוקים יבואו, יבואו וייקחו אתכם".

שמונה לוחמים איבד הגדוד בקרב, כולם בתוך מטע הזיתים: רב סרן רועי קליין, סגן עמיחי מרחביה, סגן אלכס (סשה) שוורצמן, סמ"ר שמעון דהאן, סמ"ר שמעון אדגה, סמ"ר עידן כהן, סמ"ר אוהד קלאוזנר וסמ"ר אסף נמר. 23 לוחמים נפצעו, חלקם באורח קשה.

בשעה אחת בצהריים, לאחר שכל הפצועים וההרוגים חולצו מהמטע, פסקה האש. אנחנו ירינו את הכדור האחרון, חשוב ללוחמים לציין. חיזבאללה הם אלה שהפסיקו לירות. אנחנו סיימנו את הקרב הזה. למרות השעות הקשות שעברו, נותר הגדוד יומיים נוספים על אדמת לבנון. אחד הקצינים, יוני שטבון, נכנס לחדר, סגר את הדלת, וצייר עליה את מפת ארץ ישראל. הוא צייר קו כזה מתחת לחיפה, ואמר: תקשיבו טוב, כל השטח הזה תחת הפגזה. זה מיליון תושבים במדינה שלכם, שבה אתם חיים ובשבילה אתם משרתים, שיושבים במקלטים. אתם פה בשבילם.

בינת ג'ביל - אחרי

תחבושות עם מורשת קרב

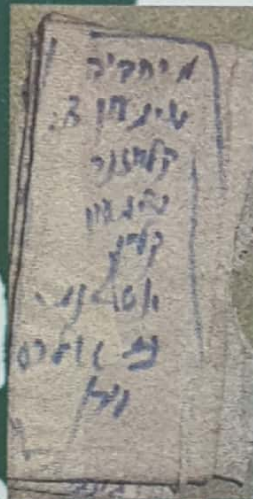
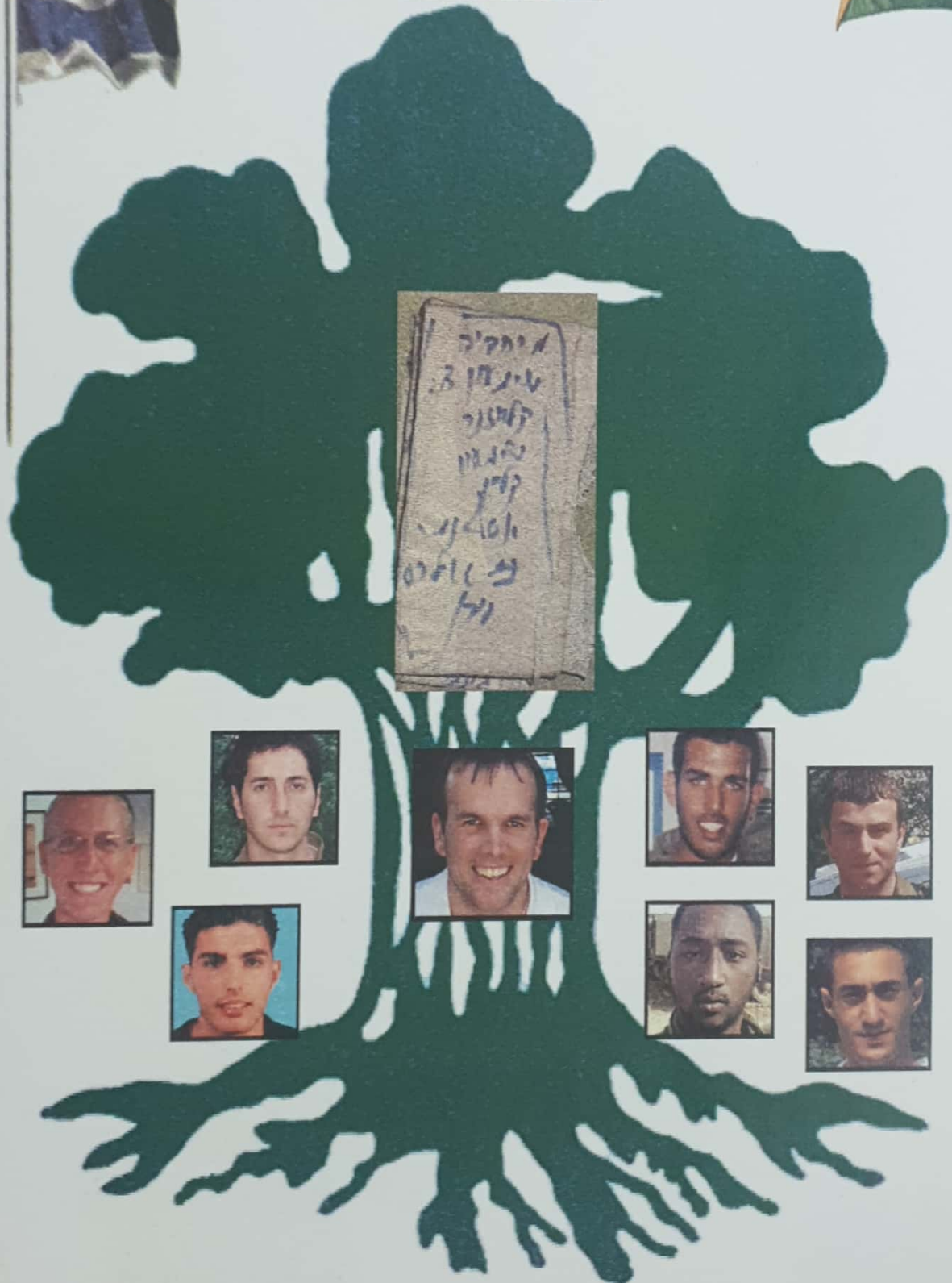
תחת אש, בידיים מוכתמות מדם, בעודו מנסה לטפל בפצועים, שלף יחיאב לוי את ה"משולש", רצועת הבר של החובשים, וכתב עליה בטוש את שמות חבריו ההרוגים מגדוד 51 של גולני. חמש שנים לאחר הקרב בנינת ג'בל הוא חושף לראשונה את העדות המצמררת.

כמעט חמש שנים שומר סמ"ר יחיאב לוי את ה"משולש", רצועת בד מפק"ל החובשים, עליה רשם את שמות ההרוגים והפצועים במהלך הקרב בנינת ג'בל, במלחמת לבנון השנייה. רשימות יבשות של שמות חבריו החיים והמתים, כתובים בטוש פנטל כחול. פריט יחידי מקרב נורא. בשוליו, כתמי דם זעירים שהתבהרו עם הזמן. כשלו כתב את הרשימות, ידיו היו מוכתמות בדם חבריו. השבוע, במלאות חמש שנים למלחמת לבנון השנייה, לוי חושף את ה"משולש". אי אפשר להבין באיזה לחץ זה נכתב, הוא אומר. בגלל זה גם לקח לי הרבה זמן לעשות את זה. כי תוך כדי גם טיפלתי בפצועים וכל פעם הכנסתי את המשולש לכיס, והוצאתי ומישהו נכנס והביאו עוד גופה ועוד גופה הגיעה, וכל פעם הייתי צריך לבדוק מחדש איפה כולם ואם הם נמצאים. עמדתי במרכז החדר וכתבתי, על הקיר. וכל פעם עדכנתי את זה. זה הזיכרון שלי מההתנהלות במלחמה תוך כדי טיפול בפצועים, ממשיך לוי. תוך כדי סחיבת גופה. היו שלוש גופות, אחת על השנייה. אני צריך להרים גופה, כדי לזהות מי נמצא מתחת. מי זה. ואז אני רואה שם. מוסיף לרשימה עוד שם. זה מלווה אותי.

8 לוחמים איבד גדוד 51 של גולני בקרב בנינת ג'בל, שהפך לאחד מסמלי מלחמת לבנון השנייה. לגדוד היו גם 26 פצועים, מרביתם, לוחמי פלוגה רובאית ג'. הקרב נמשך 11 שעות.

לוי היה החובש של מחלקת החבלה. בן 21 אז. במהלך הקרב היה בבית אליו הביאו את מרבית הנפגעים. הווסט שלי היה ריק, ריק, ריק, הוא מספר, עשיתי סבב בין הפצועים והייתי צריך לעשות שיקולים רפואיים, כל פעם מחדש. נוזלים, אפילו תחבושות אישית, כי הטיפול בהם ארך זמן רב והיה צריך להחליף תחבושות, חסמי עורקים ועירוויים. לא היה מספיק ציוד ולכן הייתי חייב להחליט, למי לתת ולמי לא. שלמה המלך. מי למוות ומי לחיים. מאז המלחמה הספיק לוי להתחתן ולסיים בהצלחה תואר ראשון בלימודי כלכלה וסטטיסטיקה. תקופה ארוכה נשא את המשולש אצלו בתיק. עכשיו הוא נמצא במגירה ליד המיטה שלו. אחת לכמה חודשים הוא אומר הוא מוציא אותו ומסתכל. אני מפחד שאם אאבד את המשולש, אשכח מה עשיתי בנינת ג'בל, הוא אומר. אני רוצה להיזכר שעשיתי נכון, לדעת אם עשיתי בסדר. אני נתתי שם את כל מה שיכולתי. ניסיתי לעכב מה שיותר את המוות של הפצועים. חלק מהאנשים גם הצלתי. יש שהצלחתי להם רגל או יד וזה חשוב לאנשים. הם בעצמם אומרים לי. אני פותח את המשולש. אני מסתכל עליו כמה דקות ומחזיר. אלה הדברים שאני מנסה לקחת מהמשולש. והוא נותן.

תחבושת עם מורשת קרב

הפצועים מספרים על הקרב בבינת ג'בל

בינת ג'בל. "הם לוחמים חזקים, לא כמונו, אבל יותר טובים מהחמאס"

הלוחמים מספרים על הקרב הקשה: "זה היה גיהנום עלי אדמות. אנשים סיכנו את החיים לא רק עבור פצועים, אלא גם עבור גופות"

מעדויות החיילים הפצועים שהגיעו אתמול לבית החולים רמב"ם בחיפה, הצטיירה תמונה של קרב קשה. בית החולים טיפל ב-22 פצועים מהקרב בבינת ג'בל, ולדברי ד"ר מיקי הילברטל, האחראי על מיון הפצועים בחדר המיון, הם "סובלים ברובם מרסיסים וגם מחדירה של קליעים. רוב הפגיעות הן בגפיים, מעט בחזה ובבטן". הילברטל אמר כי זכורה לו תקופה דומה מבחינת מספר הנפגעים, במלחמת לבנון הקודמת, אז לדבריו, "נחתו פה מסוקים כמעט ללא הפסקה". הוא ציין כי בית החולים רמב"ם עובד למעשה בנוהל תירום מלא.

הפצועים תיארו קרב מר בסביבה בנויה מול כוחות שהטמינו מארב מתוכנן היטב. האש שנורתה לעבר החיילים הגיעה ממספר כיוונים, "ירו מולנו ב-180 מעלות", תיאר אחד החיילים. רוב ההרוגים והפצועים באורח קשה הם מהכוח הראשון שניסה להיכנס לאחד הבתים בבינת ג'בל. רוב הפצועים קל מרסיסים הם מהכוח שהגיע כדי לחלץ את הגופות והפצועים ששכבו בשטח.

חלק מהפצועים היו בשטח פתוח ואחרים מאחורי קירות ואף בתוך הבתים. אחד מהם הוא סמל צחי דודה. דודה נפצע קל ברגל מרסיסים. "הקרב התחיל בשלוש וחצי בלילה", אמר, "10 דקות אחרי ההיתקלות הראשונה אנחנו הגענו לסייע. הייתה שם אש כבדה ממטולים, טילים, אר.פי.ג'. אני חיפתי על החיילים שניסו להגיע לפצועים, זה נמשך שעות. בסוף פגע טיל ברחבה בה עמדתי עפתי אחורה עם החומה מאחוריה הסתתרתי. בחיים לא ציפיתי שאני אראה גופות ואנשים עם כדורים בחזה".

"הרימו אלונקות ותוך כדי סחיבה ירו במחבלים"

סמל אוהד שלום נפצע בעת שניסה לחלץ את אחת הגופות שהייתה מאחורי דלת ברזל. "ניסנו להיכנס, לפרוץ את הדלת ולא הצלחנו. כשיריתי בדלת ראו אותי יורו לעברי", סיפר. שלום נפצע מרסיס ברגלו. לדבריו, החיילים עשו הכל כדי למנוע מלוחמי החיזבאללה להגיע לגופות החיילים.

סמל בבינת ג'בל

החיילים תיארו מעשי גבורה של חבריהם. "הרימו חיילים באלונקות ותוך כדי סחיבה הם ירו במחבלים", סיפר שלום. רב"ט ליאור שרעבי אמר: "זה היה גיהנום עלי אדמות. אנשים סיכנו את החיים שלהם לא רק בשביל פצועים, אלא גם בשביל גופות". לדברי שרעבי, לוחמי החיזבאללה הפגינו כושר לחימה רב, "הם לוחמים חזקים, לא כמונו, אבל יותר טובים מהחמאס", אמר.

החיילים סיפרו כי אחד ממקורות האש הקשים של החיזבאללה היה מסגד גבוה שהיה בכפר. "היו שם אולי שלושים מחבלים", אמר שלום. סמל ראשון אברהם דגן, נפצע מרסיסים בזרועו. "הם ירו מכל הכיוונים, ניסינו להגיע לפצועים", אמר, "באתי לזרוק רימון ואז פגעו בי רסיסים, אחרי שנפצתי לא יכולתי לעשות יותר כלום, חילצתי את עצמי".

לדברי חלק מהלוחמים היו גם היתקלויות פנים אל פנים עם אנשי החיזבאללה, אך איש לא העיד על כך ממקור ראשון. החיילים, מגדוד 51 של גולני, סיפרו כי היו בלבנון במשך שלושה ימים רצופים, במהלכם הם זכו למעט מאוד שעות שינה, "גרנו באחד הבתים וכל שעה בערך מעירים אותנו מחשש לחדירה לבית. מידי פעם עוברים מבית לבית", סיפר שלום.

רם בונה, בן 20 מחדרה, נפצע קל מרסיסים. לדבריו, "דווקא אחרי יום כזה, המורל גבוה יותר. אני רוצה לצאת ולחזור לפעילות היחידה". אמו של בונה, חסקה, סיפרה כי "בשעה 12 חצי הוא צלצל ואמר שהוא ברמב"ם ושלא נדאג. מיד הגענו לכאן מחדרה. מאד קשה לי עם מה שקורה. אני הולנדית ולא חונכתי על צבא, וקשה לי מאד עם זה שהוא לוחם. אבל אני איתו וסומכת עליו ועל כל הצבא".

"זה היה מארב מדהימוס"

קרבות על הקרקע

1 בתוך אש האויב

פלוגה ב' מגדוד 51 בגולני נכנסה אתמול בבוקר לבית ג'ביל. מטרים ספורים מהבית שבו תוכננו להציב מארב נפתחה אש מסיבית. 8 נהרגו, 22 נפצעו. הלוחמים ניהלו קרב פנים אל פנים במשך יותר משעה עם אנשי החיבאללה ומנעו חטיפת חיילים.

2 אחוות לוחמים

אחרי יותר משעה של קרב הגיעו לבית ג'ביל לוחמים מסיירת גולני ומפלוגת החבלה של החטיבה כדי לסייע בלחימה לחבריהם שנפגעו

3 חילוץ תחת אש

חמישה מסוקי ינשוף ועליהם אנשי יחידת החילוץ 669 נכנסו בזה אחר זה לפאתי בית ג'ביל במהלך חילופי האש ופינו את הפצועים לישראל

היום השחור של החטיבה החומה: 8 הרוגים ו־22 פצועים

לוחמי גולני
טובים מן האויב
שלהם אלף מונים.
אבל הוא מכיר את
השטח טוב מהם.
מוסר הלחימה שלו
הוא מוסר לחימה
של סוחרי סמים

דרכם האחרונה

שמונת לוחמי גדוד 51 של גולני שנהרגו שלשום בבינת-
ג'ביל הובאו למנוחות:
סגן אלוף רועי קליין - סמג"ד 51 מהיישוב עלי, הובא
למנוחות בהר הרצל ומיד אחריו נטמן סמ"ר אוהד קלאוזנר
מבית הורון.
סגן עמיחי מרחביה מעלי נטמן בבית העלמין ביישוב עלי.
סרן אלכס שוורצמן מעכו הובא למנוחות בבית העלמין
הצבאי בנהריה.
סמ"ר שמעון דהן מאשדוד נטמן בחלקה הצבאית בבית
העלמין באשדוד.
הלווייתו של סמ"ר עידן כהן מיפו נערכה בבית העלמין
הצבאי בחולון.
סמ"ר שמעון אדגה מקריית גת נטמן בבית העלמין בקריית
גת.
סמל אסף נמר מקריית אתא הובא למנוחות בבית העלמין
בחיפה.

להיות גולנצ'יק

להיות גולנצ'יק זה לראות את הנוף מחלון האוטובוס, ולדעת שגם שם צעדת זה לתפור מטרת קרטון, אבל לנשום את הקרב. לקלל שלוש שנים, ולחשוב שזה לא מספיק, להתעצבן על ההקפצה מהבית, אך להכיר בזכות של היציאה.

להיות גולנצ'יק זה לחלק את האומץ לדרגות שונות של פחד. זו רעות עמוקה, אבל תמיד מגלים יותר. זו אפלה מוחלטת, אבל הלילה לבן. זה לכעוס על החברה שחיכתה ולבסוף עזבה, כי אתה לא בא הביתה, בלי שתדע בעצמך מתי אתה חוזר. להיפצע רק מרסיסי הלב. להביט באנשים עם הכומתות האדומות כאשר לך יש עיניים אדומות.

להיות גולנצ'יק זה הבופור והחרמון ותל פאחר ותל פארס והסולוקי ודגל הדיו באילת, והגולן ולבנון וארץ ישראל כולה. זה לגמור מסע בחרמון כשאתה אוהב את הארץ הפרושה לרגליך.

להיות גולנצ'יק זה עבר הווה ועתיד, וחלום ותקווה, ושקיעות ונחלים, והרים וזריחות, וכוכבים נופלים, ויש מאין, ועייפות מתמדת, ודתיים וחילונים, וגעגוע וזעזוע, ויד שתמיד אוחזת בנשק.

זה לחשוב קודם על המדינה, ולשאוף תמיד ליותר. זה לא לתת למה שאתה להפריע למי שאתה יכול להיות. הקרקע ספוגה בדם, ואנחנו כאן בשבילכם. לביטחונכם. אוהבים את האנשים. אוהבים את המולדת. נשבעים נצח לירושלים – כי להיות גולנצ'יק זה קודם כל להיות בן אדם.

את המכתב הזה קיבלתי מחיילי גולני. קראתי בו דברים שבני, חייל בגבעתי, אולי לא מבטא, כי הוא אף פעם לא כתב לי מכתב למערכת.

מאיר שלום,
לפעמים מטפסים עלינו בתקשורת, אבל ככה זה. תמיד מוצאים מילים רעות, וכמעט אף פעם טובות. נודה לך אם תפרסם מכתב זה כחודש לפני סוף המסלול שלנו, בתקווה שאנשים גם יבינו אותנו, ולא יתרשמו רק ממה שכותבים עלינו. המכתב הורכב ממילים שבהן כל אחד מחיילי הפלוגה הגדיר מה זה בשבילו גולני. אז:

לאנשים הקטנים עם הצל הגדול:
להיות גולנצ'יק זה לקלל את הגשם והבוץ שעכשיו, אבל להתעקש לצאת למארב בלילה. להתקשר לאמא להרגיע, ולהגיד לאבא ש"לא נכון", ואתה בבית שמש ולא בבית לחם.

זה להבין את פחד האזרחים בלי לדעת אם הם מבינים את הפחד שלך. זה להציץ בשמש השוקעת, ולדעת שרק עכשיו מתחיל היום.

להיות גולנצ'יק זה לשאול המון שאלות על המוות, בלי לקבל תשובה אחת על החיים. זה לאבד אחים לנשק, אך לא את התקווה, הטרורף שבעיניים והצלילות שבמחשבה. לשמוע על העבר בלבנון, כשהמחר זה אנחנו באיו"ש.

ולהרגיש תחושת נקם אחרי עוד פיגוע, אבל לא להתאכזר לערבי שבמחסום. להיות גולנצ'יק זה לחלום על חו"ל ולטייל בשטח איי, לתת ביס מהלוף ולחשוב על שווארמה.

יהי זכרו ברוך